

At gøre noget for en anden – i coronatider...

prædike-tanker til Skærtorsdag 2020

evangelietekst: Johannes 13, 1-15

fra bladet "Samvirke"

Fødder!

Hvert andet år på Skærtorsdag aften, hører vi en fortælling om fødder.

Det er Johannes, som fortæller, at Jesus vasker sine venners fødder.

De mødes for at spise aftensmad, - og det er sidste gang, de kan spise sammen inden han bliver arresteret og dømt.

Jesus møder dem med et vandfad og med et håndklæde om livet, ligesom alle andre husslaver. Så knæler han ned og vasker deres fødder, der er støvede og snavsede af gadens skidt. Og da han er færdig, siger han, at ligesom han nu har været en tjener for dem, så skal de fortsætte med at være tjenere for andre. De skal ikke lade sig betjene, men tjene.

Det er et slags testamente, kunne man sige.

Det er en fuldstændig almindelig ting, han gør. Det var så almindeligt, at man nærmest ikke lagde mærke til det. Det hørte sig bare til.

Men fordi Johannes fortæller det om Jesus, så kan vi pludselig se det.

En almindelig hverdagsting løftes op i lyset, så vi lægger mærke til den. Den får ny betydning, - selv om den jo stadig er snavsede fødder, et vandfad og et håndklæde.

Den almindelige hverdagsting har fået en betydning af omsorg og hensyn.

Det er ligesom, når vi vasker en syg. Eller tørrer børns fødder, - og sørger for at tørre godt mellem tærne.

Det er nemt, når vi gør det for en syg eller for børn, der ikke kan selv. Så er det nemt at vise omsorg og gøre noget for en anden.

Men så snart vi gør det for en, der kan selv, så blander der sig en masse følelser og tanker ind. Man tænker måske: "hvorfors er det mig, der skal?"

Og den, der får hjælp, tænker måske lidt genert: "Kan jeg tillade mig at blive betjent?" eller: "Hvad kan jeg gøre eller give til gengæld?" eller: "Hvor er det godt, at jeg betaler min skat, så den der hjælper mig, kan få løn."

At gøre noget for en anden eller at en anden gør noget for én - begge dele sætter mange forskellige tanker i gang.

Tanker om det forhold, man har til hinanden og hvordan man viser det.

Det har Johannes også med i sin fortælling. For Peter har svært ved at tage imod. Men da han hører, at der er en dybere mening i, at Jesus opfører sig som en slave, ja, så kan han ikke få nok!

Peter er en figur i fortællingerne, som altid har det svært med at finde sin plads. Han er altid mere end de andre i sin opførsel; enten mere selvsikker eller mere ydmyg. I hvert fald altid mere end de andre. Han vil ses. Positionering, kalder vi det.

Det er godt, at de har tegnet en figur som Peter, for så kan vi spejle os i hans adfærd. Både når han er begejstret, når han er fyldt af selvtillid, når han er storsnudet og når han mister fodfæste.

I år synes jeg, at fortællingen om fodvaskningen er særlig aktuel.

Vi har alle sammen måttet lære at lægge afstand pga. risikoen for at blive smittet med Covid 19. Ingen håndtryk, ikke for tæt på.

Men nogen skal jo undersøge de syge, andre skal pleje dem, og nogle skal begrave dem.

Mange har et arbejde, hvor de skal røre ved en potentiel syg.

En almindelig hverdagsting er pludselig blevet synlig, - og vi ser dens betydning.

Vi bliver taknemmelige for, at andre gør de her nødvendige ting for os.

Vi vil også hjælpe dem med beskyttelsesdragter og andet.

Vi fik altså pludselig øjnene op for, hvor mange, der gør noget for andre, - og hvad vi selv kan gøre.

Det er hverdagens næstekærlighed.

Almindelige handlinger, der blev belyst, så vi fik øje på deres betydning.

med venligste hilsner

Inger